

PAULO COELHO

Έντεκα λεπτά

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΑ:
Δημήτρης Πουρνιάς

ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Στις 29 Μαΐου 2002, λίγες ώρες πριν βάλω και την τελευταία τελεία σ' αυτό το βιβλίο, πήγα στο σπήλαιο της Λούρδης στη Γαλλία, για να πάρω μερικά μπουκάλια θαυματουργό νερό από την πηγή που υπάρχει εκεί. Όταν μπήκα στον χώρο του ναού, μου μίλησε ένας κύριος καμιά εβδομηνταριά χρονών και μου είπε: «Ξέρετε ότι μοιάζετε με τον Πάουλο Κοέλιο;» Του απάντησα ότι ήμουν εγώ ο ίδιος. Ο άντρας με αγκάλιασε και μου σύστησε τη γυναίκα του και την εγγονή του. Μου είπε πόσο σημαντικά ήταν τα βιβλία μου για τη ζωή του και κατέληξε λέγοντας: «Με κάνουν να ονειρεύομαι».

Έχω ακούσει πολλές φορές αυτή τη φράση και πάντα μου δίνει ευχαρίστηση. Αυτή τη φορά όμως με κυρίευσε φόβος – επειδή ήξερα ότι τα *Έντεκα λεπτά* αγγίζουν ένα θέμα πολύ λεπτό, που προκαλεί αίσθηση και σοκάρει. Περιπάτησα μέχρι την πηγή, γέμισα τα μπουκάλια, γύρισα πίσω, τον ρώτησα πού έμενε (στη Βόρεια Γαλλία, κοντά στο Βέλγιο) και σημείωσα το όνομά του.

Το βιβλίο αυτό είναι αφιερωμένο σε σένα, Μορίς Γκραβελίν. Έχω υποχρέωση απέναντι σε σένα, στη γυναίκα σου, στην εγγονή σου και στον εαυτό μου να μιλήσω γι' αυτά που με απασχολούν και όχι γι' αυτά που θα 'θελαν όλοι να ακούσουν. Άλλα βιβλία μας κάνουν να ονειρευόμαστε, άλλα μας προσγειώνουν στην πραγματικότητα, αλλά κανένα δεν μπορεί να ξεφύγει από εκείνο που είναι σπουδαιότερο για έναν συγγραφέα: την εντιμότητα με την οποία τα γράφει.

*Ω άμωμη Μαρία, προσευχήσου για μας
που στρεφόμαστε σε Σένα.
Αμήν!*

Καί ιδού, γυνή τις ἐν τῇ πόλει, ἥτις ἦτο ἀμαρτωλή, μαθοῦσα ὅτι κάθηται εἰς τὴν τράπεζαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, ἔφερεν ἀλάβαστρον μύρον· καί σταθεῖσα πλησίον τῶν ποδῶν αὐτοῦ ὀπίσω κλαίουσα, ἤρχισε νά βρέχῃ τοὺς πόδας αὐτοῦ μέ τὰ δάκρυα, καί ἐσπόγγιζε μέ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, αἱ κατεφίλει τοὺς πόδας αὐτοῦ, καί ἤλειφε μέ τό μύρον. Ἰδὼν δέ ὁ Φαρισαῖος ὁ καλέσας αὐτόν, εἶπε καθ' ἑαυτόν, λέγων, Οὗτος, ἐάν ἦτο προφήτης, ἤθελε γνωρίζει τίς καί ὁποία εἶναι ἡ γυνή, ἥτις ἐγγίζει αὐτόν, ὅτι εἶναι ἀμαρτωλή.

Καί ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν, Σίμων, ἔχω νά σοί εἶπω τι.

Ὁ δέ λέγει, Διδάσκαλε, εἰπέ.

Εἶχέ τις δανειστής δύο χρεωφειλέτας· ὁ εἷς ἐχρεώστει δηνάρια πεντακόσια, ὁ δέ ἄλλος πεντήκοντα. Καί ἐπειδή δέν εἶχον νά ἀποδώσωσιν, ἐχάρισεν αὐτά εἰς ἀμφοτέρους. Τίς λοιπόν ἐξ αὐτῶν, εἶπέ, θέλει ἀγαπήσει αὐτόν περισσότερον;

Ἀποκριθεὶς δέ ὁ Σίμων εἶπε, Νομίζω ὅτι ἐκεῖνος εἰς τόν ὁποῖον ἐχάρισε τό περισσότερον.

Ὁ δέ εἶπε πρὸς αὐτόν, Ὁρθῶς ἔκρινας.

Καί στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα, εἶπε πρὸς τόν Σίμωνα, Βλέπεις ταύτην τὴν γυναῖκα; Εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν σου, ὕδωρ διά τοὺς πόδας μου δέν ἔδωκας· αὕτη δέ μέ τὰ δά-

κρυα ἔβρεξε τούς πόδας μου, καί μέ τάς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐσπόγγισε. Φίλημα δέν μοί ἔδωκας· αὕτη δέ, ἀφ' ἧς εἰσῆλθον, δέν ἔπαυσε καταφιλοῦσα τούς πόδας μου. Μὲ ἔλαιον τήν κεφαλὴν μου δέν ἤλειψας· αὕτη δέ μέ μύρον ἤλειψε τούς πόδας μου. Διὰ τοῦτο, σοί λέγω, συγκεχωρημένοι εἶναι οἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί· διότι ἠγάπησε πολὺ· εἰς ὅντινα δέ συγχωρεῖται ὀλίγον, ὀλίγον ἀγαπᾷ.

Κατά Λουκάν, ζ:37-47

Επειδή είμαι η πρώτη και η τελευταία
Είμαι η λατρεμένη και η περιφρονημένη
Είμαι η πόρνη και η αγία
Είμαι η σύζυγος και η παρθένα
Είμαι η μάνα και η θυγατέρα
Είμαι τα χέρια της μητέρας μου
Είμαι η στέρφα και πλήθος τα παιδιά μου
Είμαι η καλοπαντρεμένη κι η απάντρευτη
Είμαι εκείνη που γέρνει το φως κι εκείνη που δεν γέννησε ποτέ
Είμαι η παρηγοριά απ' τις ωδίνες του τοκετού
Είμαι η σύζυγος και ο σύζυγος
Και είμαι γέννημα του άντρα μου
Είμαι η γεννήτρα του πατέρα μου
Είμαι η αδερφή του άντρα μου
Κι αυτός είναι ο αποδιωγμένος γιος μου
Να με σέβεστε πάντα
Γιατί είμαι η σκανδαλώδης και η μεγαλόπρεπη

Ύμνος στην Ίσιδα, 3ος ή 4ος (;) αιώνας,
που ανακαλύφθηκε στο Ναγκ Χαμάντι

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ ήταν μια πόρνη που την έλεγαν Μαρία.

Για στάσου. «Μια φορά κι έναν καιρό» λένε στην αρχή τα παραμύθια, ενώ η «πόρνη» είναι μια λέξη για ενηλίκους. Πώς να γράψω ένα βιβλίο μ' αυτή την ολοφάνερη αντίφαση; Αλλά, τέλος πάντων, αφού κάθε στιγμή της ζωής μας έχουμε το ένα πόδι στο παραμύθι και το άλλο στην άβυσσο, ας κρατήσουμε αυτή την αρχή:

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια πόρνη που την έλεγαν Μαρία.

Όπως όλες οι πόρνες, γεννήθηκε παρθένα κι αθώα και στα χρόνια της εφηβείας της ονειρευόταν να συναντήσει τον άντρα της ζωής της (πλούσιο, όμορφο, έξυπνο), να παντρευτεί (ντυμένη νυφούλα), να κάνει δύο παιδιά (που θα γίνονταν μεγάλα και τρανά), να ζήσει σ' ένα ωραίο σπίτι (με θέα στη θάλασσα). Ο πατέρας της ήταν πλανόδιος έμπορος, η μάνα της μοδίστρα, το χωριό όπου ζούσε στην επαρχία της Βραζιλίας είχε μόνο έναν κινηματογράφο, ένα μπαρ κι ένα υποκατάστημα τράπεζας, γι' αυτό η Μαρία περίμενε πώς και πώς τη μέρα που θα 'ρχόταν απρόσμενα ο πρίγκιπας του παραμυθιού, θα έκλεβε

την καρδιά της και θα 'φευγε μαζί του για να κατακτήσει τον κόσμο.

Εφόσον ο πρίγκιπας του παραμυθιού δεν έκανε την εμφάνισή του, της έμενε μονάχα να ονειρεύεται. Ερωτεύτηκε για πρώτη φορά στα έντεκά της χρόνια, όπως πήγαινε με τα πόδια απ' το σπίτι της στο δημοτικό σχολείο της περιοχής. Την πρώτη μέρα κιόλας ανακάλυψε ότι δεν έπαιρνε μόνη αυτόν τον δρόμο: Μαζί της πήγαινε κι ένα αγόρι από τη γειτονιά, που είχε την ίδια ώρα σχολείο. Ποτέ τους δεν αντάλλαξαν ούτε μία κουβέντα, αλλά η Μαρία άρχισε να παρατηρεί ότι το πιο ευχάριστο κομμάτι της μέρας ήταν οι στιγμές αυτές που περπατούσε στον δρόμο, με τη σκόνη, τη δίψα, την κούραση, τον ήλιο ψηλά στον ουρανό και το γρήγορο βήμα του αγοριού, ενώ εκείνη ξεθεωνόταν για να τον προφταίνει.

Η σκηνή αυτή επαναλαμβανόταν μήνες. Η Μαρία, που σιχαινόταν το διάβασμα και δεν είχε άλλη ψυχαγωγία στη ζωή της πέραν της τηλεόρασης, έφτασε στο σημείο να εύχεται να περνάει γρήγορα η μέρα, καθώς περίμενε με ανυπομονησία τη στιγμή που θα κινούσε για το σχολείο και, σε αντίθεση με τα άλλα κορίτσια της ηλικίας της, έβρισκε αφόρητα βαρετά τα Σαββατοκύριακα. Δεδομένου ότι οι ώρες κυλούν πολύ πιο αργά για ένα μικρό κορίτσι απ' ό,τι για τους ενηλίκους, υπέφερε τρομερά κι οι μέρες τής φαίνονταν πολύ μεγάλες, γιατί της έδιναν μόνο δέκα λεπτά με τον έρωτα της ζωής της και χιλιάδες άλλες ώρες για να τον σκέφτεται και να φαντάζεται πόσο όμορφα θα ήταν αν μπορούσαν να μιλήσουν.

Και αυτό συνέβη.

Ένα πρωί το αγόρι την πλησίασε και της ζήτησε να του δανείσει ένα μολύβι. Η Μαρία δεν απάντησε, έδειξε ενοχλημένη για εκείνη την απρόσμενη προσέγγιση και μάλιστα επιτάχυνε

το βήμα της. Μαρμάρωσε απ' τον φόβο της μόλις τον είδε να προχωράει προς το μέρος της, φοβήθηκε μην τυχόν καταλάβει πόσο τον αγαπούσε και πόσο τον περίμενε, πόσο ονειρευόταν να αγγίξει το χέρι του, να προσπεράσει την πύλη του σχολείου και να συνεχίσει ως το τέλος του δρόμου, όπου έλεγαν πως υπήρχε μια μεγαλούπολη, τηλεοπτικοί αστέρες, καλλιτέχνες, αυτοκίνητα, πολλοί κινηματογράφοι και άπειρα ωραία πράγματα να κάνει.

Όλη την υπόλοιπη μέρα της ήταν αδύνατον να συγκεντρωθεί στο μάθημα, τη βασάνιζε το παράλογο φέρσιμό της, αλλά συνάμα ήταν ανακουφισμένη, επειδή ήξερε πλέον ότι το αγόρι την είχε προσέξει και ότι το μολύβι δεν ήταν παρά μια δικαιολογία για να πιάσουν κουβέντα, αφού όταν την πλησίασε, εκείνη διέκρινε ένα στίλο στην τσέπη του. Τώρα περίμενε την επόμενη φορά, και την ίδια νύχτα –αλλά και όσες ακολούθησαν– άρχισε να φαντάζεται τις πολλές και διάφορες απαντήσεις που θα του 'δινε μέχρι να βρει τον κατάλληλο τρόπο για να ξεκινήσει μια ιστορία που δεν θα 'χε τέλος.

Μα δεν υπήρξε επόμενη φορά· αν και συνέχισαν να πηγαίνουν μαζί μέχρι το σχολείο, με τη Μαρία άλλες φορές να προπορεύεται κρατώντας σφιχτά ένα μολύβι στο δεξί της χέρι κι άλλες να περπατάει λίγο πιο πίσω για να τον κοιτάζει με τρυφερότητα, ποτέ πια δεν της απηύθυνε ούτε λέξη κι εκείνη δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς παρά να αρκείται να τον αγαπάει και να πονάει σιωπηλά μέχρι το τέλος της σχολικής χρονιάς.

Έπειτα ήρθαν οι διακοπές, που της φαίνονταν δίχως τελειωμό, και ένα πρωί ξύπνησε με τα μπούτια της μες στο αίμα – νόμιζε ότι θα πέθαινε κι αποφάσισε να αφήσει ένα γράμμα στο αγόρι, όπου θα του έλεγε ότι ήταν ο μεγάλος έρωτας της

ζωής της, και είχε καταστρώσει ένα σχέδιο να φύγει στην ερημιά για να την καταβροχθίσει ένα απ' τα άγρια ζώα που τρομοκρατούσαν τους χωρικούς της περιοχής: ο λυκάνθρωπος ή η ακέφαλη φοράδα. Μόνο έτσι δεν θα υπέφεραν οι γονείς της με τον θάνατό της, αφού η ελπίδα δεν εγκαταλείπει ποτέ τους φτωχούς ανθρώπους παρά τις συμφορές που τους βρίσκουν. Έτσι, θα πίστευαν ότι την είχε αρπάξει κάποια πλούσια αλλά άτεκνη οικογένεια και ότι μια μέρα θα επέστρεφε μες στη δόξα και το χρήμα – ενώ ο τωρινός (και παντοτινός) έρωτας της ζωής της θα τη θυμόταν για πάντα, και θα βασανιζόταν κάθε μέρα που δεν της είχε ξαναμιλήσει.

Δεν πρόφτασε να γράψει το γράμμα, γιατί στο δωμάτιο μπήκε η μητέρα της, είδε κόκκινα τα σεντόνια, χαμογέλασε και της είπε:

«Τώρα είσαι πια γυναίκα, κόρη μου».

Θέλησε να μάθει τι σχέση είχε το γεγονός ότι ήταν πια γυναίκα με το αίμα που κυλούσε, αλλά η μητέρα της δεν μπορούσε να της το εξηγήσει καλά, τη διαβεβαίωσε μόνο ότι ήταν φυσιολογικό και της είπε ότι από δω κι εμπρός θα έπρεπε να βάζει ένα πράμα σαν κουκλίστικο μαξιλαράκι ανάμεσα στα πόδια της τέσσερις πέντε μέρες τον μήνα. Ρώτησε αν οι άντρες έβαζαν κι αυτοί έναν σωλήνα για να μην τρέξει το αίμα στα παντελόνια τους, έμαθε όμως ότι αυτό το πάθαιναν μόνο οι γυναίκες.

Η Μαρία στην αρχή παραπονέθηκε στον Θεό, αλλά τελικά συνήθισε την εμμηνόρροια. Δεν μπορούσε όμως να συνηθίσει την απουσία του αγοριού και τα 'βαζε όλο με τον εαυτό της για τη βλακεία της να φύγει τρέχοντας από αυτό που επιθυμούσε πιότερο απ' οτιδήποτε άλλο. Μία μέρα πριν ξανανοήξουν τα σχολεία πήγε στη μοναδική εκκλησία του χωριού της

και ορκίστηκε στην εικόνα του Αγίου Αντωνίου ότι θα 'παιρνε η ίδια την πρωτοβουλία να μιλήσει στο αγόρι.

Την επομένη στολίστηκε όσο καλύτερα μπορούσε, έβαλε ένα κομψό φόρεμα που της είχε ράψει η μητέρα της ειδικά για την περίπτωση και βγήκε απ' το σπίτι – ευχαριστώντας τον Θεό που επιτέλους είχαν τελειώσει οι διακοπές. Όμως το αγόρι δεν φάνηκε. Πέρασε έτσι άλλη μία εβδομάδα γεμάτη αγωνία, μέχρι που έμαθε από συμμαθητές ότι είχε μετακομίσει.

«Πήγε μακριά», είπε ένας.

Εκείνη τη στιγμή η Μαρία έμαθε ότι ορισμένα πράγματα χάνονται για πάντα. Έμαθε ακόμα ότι υπάρχει ένα μέρος που λέγεται «μακριά», ότι ο κόσμος είναι απέραντος, το χωριό της μικρό και οι πιο ενδιαφέροντες άνθρωποι στο τέλος πάντα έφευγαν. Θα της άρεσε κι εκείνης να φύγει, αλλά ήταν ακόμα πολύ μικρή· παρ' όλα αυτά, κοιτάζοντας τους σκονισμένους δρόμους του μικρού τόπου όπου ζούσε, αποφάσισε ότι μια μέρα θα ακολουθούσε τα βήματα του αγοριού. Τις εννιά Παρασκευές που ακολούθησαν, μεταλάβαινε, όπως πρόσταζε η θρησκεία της, και παρακαλούσε την Παναγία να την πάρει κάποτε από κει.

Στενοχωριόταν για πολύ καιρό, καθώς προσπαθούσε μάταια να ανακαλύψει πού βρισκόταν το αγόρι, αλλά κανείς δεν γνώριζε πού είχαν μετακομίσει οι γονείς του. Η Μαρία κατέληξε τότε στο συμπέρασμα ότι ο κόσμος ήταν υπερβολικά μεγάλος, ο έρωτας κάτι πολύ επικίνδυνο και η Παναγία μια γυναίκα που δεν έδινε δεκάρα στις προσευχές των παιδιών.

ΠΕΡΑΣΑΝ ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ, έμαθε γεωγραφία και μαθηματικά, άρχισε να παρακολουθεί σαπουνόπερες στην τηλεόραση, διάβασε στο σχολείο τα πρώτα ερωτικά περιοδικά κι έπιασε να γράφει ημερολόγιο για τη μονότονη ζωή της και την επιθυμία της να γνωρίσει αυτά που της μάθαιναν – τη θάλασσα, το χιόνι, ανθρώπους με τουρμπάνια, γυναίκες κομψές και φορτωμένες κοσμήματα. Αφού όμως κανένας δεν μπορεί να ζει με άπιαστα όνειρα –ιδίως όταν η μάνα είναι μοδίστρα και ο πατέρας δεν κάθεται μια σταλιά στο σπίτι–, σύντομα κατάλαβε ότι έπρεπε να δίνει μεγαλύτερη προσοχή σε όσα συνέβαιναν γύρω της. Μελετούσε με στόχο να πετύχει, ενώ συγχρόνως γύρευε κάποιον με τον οποίο θα μπορούσε να μοιραστεί τις περιπέτειες που ονειρευόταν. Όταν έκλεισε τα δεκαπέντε, ερωτεύτηκε ένα αγόρι που γνώρισε σε μια λιτανεία τη Μεγάλη Εβδομάδα.

Δεν επανέλαβε το παιδικό της λάθος: Μιλούσαν, έγιναν φίλοι και στη συνέχεια πήγαιναν μαζί στο σινεμά και στα πάρτι. Παρατήρησε επίσης ότι, όπως είχε συμβεί και με το άλλο αγόρι, στο μυαλό της συνέδεε τον έρωτα περισσότερο με την απουσία παρά με την παρουσία του άλλου: Ένωθε συνεχώς να της λείπει, καθόταν ώρες ολόκληρες και σκεφτόταν τι θα έλεγαν

στην επόμενη συνάντησή τους και αναθυμόταν κάθε δευτερόλεπτο που είχαν περάσει μαζί προσπαθώντας να καταλάβει τι είχε κάνει σωστά και τι λάθος. Της άρεσε να βλέπει τον εαυτό της σαν έμπειρη γυναίκα, που είχε ήδη αφήσει να της ξεφύγει μέσα απ' τα χέρια ένα μεγάλο πάθος και γνώριζε τον πόνο που προκαλούσε αυτό – και τώρα ήταν αποφασισμένη να παλέψει με όλες της τις δυνάμεις γι' αυτόν τον άντρα, για τον γάμο, γιατί αυτός ήταν ο άντρας που θα παντρευόταν, για τα παιδιά, για το σπίτι με θέα στη θάλασσα. Πήγε και μίλησε στη μητέρα της, η οποία την παρακάλεσε λέγοντας:

«Είναι πολύ νωρίς ακόμα, κορούλα μου».

«Μα εσύ παντρεύτηκες τον μπαμπά στα δεκάξι σου».

Η μητέρα δεν ήθελε να της εξηγήσει ότι αιτία ήταν μια απρογραμματίστη εγκυμοσύνη, γι' αυτό και χρησιμοποίησε το επιχείρημα ότι «άλλες εποχές τότε» και έκλεισε το θέμα.

Την άλλη μέρα οι δυο τους πήγαν μια βόλτα στα χωράφια γύρω απ' το χωριό. Κουβέντιασαν λιγάκι και η Μαρία τον ρώτησε αν ήθελε να κάνει ταξίδια, εκείνος όμως, αντί για απάντηση, την πήρε στην αγκαλιά του και τη φίλησε.

Το πρώτο της φιλή! Πόσο την είχε ονειρευτεί αυτή τη στιγμή! Το σκηνικό ήταν το κάτι άλλο – οι ερωδιοί που πετούσαν, το ηλιοβασίλεμα, το σχεδόν άγονο τοπίο με την άγρια ομορφιά του, ο ήχος μιας μουσικής από μακριά. Η Μαρία έκανε ότι του αντιστεκόταν, αλλά σύντομα τον αγκάλιασε κι επανέλαβε αυτό που είχε δει πάμπολλες φορές στο σινεμά, στα περιοδικά και στην τηλεόραση: Έτριψε κάπως έντονα τα χείλη της στα δικά του, κουνώντας το κεφάλι της απ' τη μια μεριά στην άλλη, με μια κίνηση λίγο ρυθμική, λίγο ανεξέλεγκτη. Ένωθε κάθε τόσο τη γλώσσα του αγοριού να αγγίζει τα δόντια της και το έβρισκε θεσπέσιο.

«Μια φορά κι έναν καιρό,
ήταν μια πόρνη που λεγόταν Μαρία...»

Η Μαρία, ένα νεαρό κορίτσι από μια μικρή πόλη της Βραζιλίας, αρχίζει γρήγορα να καταλαβαίνει τη δύναμη που ασκεί η ομορφιά της στους άντρες. Ούσα απογοητευμένη από τις σχέσεις και την αγάπη, καταλήγει από το Ρίο στη Γενεύη, όπου αντί για δόξα και πλούτη, ανακαλύπτει τον αγοραίο έρωτα. Καθώς δημιουργεί την απαραίτητη απόσταση ανάμεσα στον εαυτό της και το σώμα της, νιώθει όλο και περισσότερο ότι ένα σημαντικό κομμάτι του εαυτού της σβήνει. Όμως η άποψή της για την αγάπη κλονίζεται, όταν γνωρίζει έναν όμορφο νεαρό ζωγράφο. Τώρα η Μαρία πρέπει να επιλέξει αν θα ακολουθήσει ένα σκοτεινό μονοπάτι ή θα ρισκάρει τα πάντα για να βρει το δικό της εσωτερικό φως και τη μαγεία του αληθινού έρωτα.

Η ιστορία της Μαρίας είναι η ιστορία μιας γυναίκας που τολμά να υπερβεί τα όρια, αναζητώντας τη λυτρωτική δύναμη του πάθους. Μια ιστορία για τα μυστήρια του έρωτα και τη φύση της σεξουαλικότητας, με την ειλικρινή προσέγγιση και τη βαθιά ευαισθησία του Paulo Coelho, συγγραφέα του εμβληματικού *Αλχημιστή*.

εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN: 978-960-645-794-4

9 789606 457944